

Sygn. akt II UK 534/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku E. B.-D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o wypłatę emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 kwietnia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 3 kwietnia 2013 r.

Zarzucono „naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię, która spowodowała jego błędne zastosowanie, polegające na przyjęciu, iż niezgodność z Konstytucją RP przepisów art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw - stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. wydanym w sprawie K 2/12 - nie ma wpływu na treść wyroków objętych skargą o wznowienie postępowania, co spowodowało na podstawie art. 412 § 2 k.p.c. oddalenie skargi o wznowienie postępowania po jego wznowieniu w oparciu o art. 401¹ k.p.c., choć wykładnia ta jest błędna, gdyż art. 103a ustawy w związku z art. 28 ustawy zmieniającej nie mógł stanowić podstawy wstrzymania

wypłaty emerytury ubezpieczonej, następnie oddalenia jej odwołania i apelacji, skoro w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, w tym także do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 8 stycznia 2009 r., której wypłatę podjęto po tej dacie z uwagi na uchylenie z dniem 8 stycznia 2009 r. art. 103 ust. 2a ustawy na podstawie ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. z dnia 24 grudnia 2008 r.) i wejście w życie art. 45 ust. 1 ustawy o emeryturach kapitałowych - jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji RP, a zatem wstrzymanie wypłaty emerytury wnioskodawczyni naruszyło prawo materialne, gdyż wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy i w dacie wydania decyzji o wstrzymaniu wypłaty emerytury nie obowiązywała norma prawna, która stanowiłaby podstawę materialno-prawną do wstrzymania wypłaty świadczenia emerytalnego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w postanowieniu z 24 kwietnia 2013 r., II UK 299/12, niepubl., stwierdził, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie ma zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Podobnie orzekały Sądy Apelacyjne (zob. wyroki Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 24 kwietnia 2013 r., III AUa 974/12, LEX nr 1316284, 9 kwietnia 2013 r., III AUa 975/12, LEX nr 1322707, Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 27 marca 2013 r., III AUa 212/13, LEX nr 1314786, Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 17 kwietnia 2013 r., III AUa 1448/12, LEX nr 1322572).

Skutkiem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12 jest utrata mocy art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu

Ubezpieczeń Społecznych do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Oznacza to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie od dnia 8 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r.

Trafnie więc w zaskarżonym wyroku stwierdzono, że „wbrew twierdzeniom wnioskodawczyni, skutki prawne wynikające z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. nie znajdują do niej zastosowania. Z tego wyroku bowiem jasno wynika, że wyłącznie w stosunku do tych emerytów, którzy uzyskali prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. przepis art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r., jest przepisem niekonstytucyjnym, gdyż narusza on zasadę zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji RP. [...]. Natomiast wobec pozostałych osób, to jest osób, które nabyły prawo do emerytury przed 8 stycznia 2009 r., jak i po 31 grudnia 2010 r., powyższy wyrok nie znajduje zastosowania. Skoro wnioskodawczyni nabyła emeryturę w maju 2005 r., to powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie ma zastosowania do jej sytuacji. Należy bowiem zauważyć, że w czasie nabycia przez nią prawa do emerytury, warunkiem realizacji tego prawa (wypłaty emerytury) było uprzednie rozwiązanie stosunku pracy. Tym samym powyższe przepisy, które ponownie wprowadziły wymóg rozwiązania stosunku pracy, w istocie nie pogorszyły sytuacji wnioskodawczyni”.

Z tego względu, skarga nie nadawała się do przyjęcia do rozpoznania, ponieważ nie spełniała przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c.

[aw]